

"להורים שלי לא היתה מחשבה לשלוח אותי ללמוד פסנתר, אז מה נשאר לי? כדורגל!"
"אני אוהב סרטים, בעיקר ג'ימס בונד. אוהב לקנות בגדים, לשבת בבתיקפה, לבלות!"

אוהבה:

ג'ון טרבולטה

אחרי הבית-ספר, ולא רק אחרי הכורז. אבל הוא לא רצה. אז אנהנו, חס וחלילה, לא היינו נגדו. לא רוצה בתיספר. לא צריך. אמרתי לו: מותק, תעשה מה שאתה רוצה. העיקר שתלך בדרך הישרה, כלי סיגריות, כלי יין ורק עם חברים טובים."

מצויידי בעצות אלה, הפך אלי לכוכב-הכדורגל המצולם והנערץ ביותר במדינה. עכשיו אני שמחה שהוא חזר לו את העתיד שלו בעצמי. אמרת אמא רחל, ואיזה כבוד עושים לי כגללו. ביום הרביעי, אחרי המשחק הגדול, הלכתי לשוק לקנות דגים. המוכר של הדגים מייד קרא לשני חברים שלו. אחד נישק לי את היד. האחר נישק לי את הראש, ופתחו בקבוק שמפניה ואמרו: כל הכבוד, הלוואי שכולם היו כמו אלי."

לא שחצן

★ סתם קר וסגור

בהררי-האורחים שבדירתו השכורה של אלי אוהנה בשכונת גילה, מוצגים לראווה 11 גביעים. מטעם כל העיתונים וההתאחדויות האפשריים. לצידם שתי כריות בצורת לב. רקר קר מות בחוטי זהב וספי: לאלי באהבה מסיסי. לאלי באהבה מדליה ויפה.

על הקיר הסמוך לדלת-הכניסה, הכרוזת-אהי בה עלומתה, רציתי להתרשם במייד. חרפה כרי להתרשם אותך ולא הייתי. התבססנו. תצפה להפתעה בקרוב. אלי, הייתי פה ולא הייתי. אבוא בפעם אחרת. מהשרופה עליך ואי הבת אותך."

הטלפון מצלצל בתדירות של צלצול לרקקה. "חני? איזה חני? את התקשרת גם אתמול? לא זוכר. תקשרי עוד חצי שעה. טל? טל? טל? טל? אבל זה לא הקול שלך. תקשרי עוד חצי שעה. מירי? מה שלומך? תקשרי עוד חצי שעה."

כך בשנה האחרונה. לפני זה, במשך שנה, שרית שורץ הייתה החברה הצמודה של אלי. ביום קיץ אחד, כשנה שעברה, נהרגה שרית בתאונת-דרכים. מה שהפך את אלי, באופן סופי ומוחלט, לג'ון טרבולטה של הספורט הישראלי.

אומר אלי: "היה לי קשה. בטח שהיה קשה. אבל מה לעשות, יש בחיים גם דברים טובים וגם דברים רעים. וצריך לדעת לקבל הכל. וחיי מזה, אני באופי שלי משתדל להיות מציאותי והגיוני, להתנהג בצורה מחושבת ושקולה ולא לאבר פרופורציות."

אתה נשמע קר ומבוגר. כן, אני רק בן 21, אבל אני הרבה יותר מבוגר מהגיל שלי. ואני באמת טיפוס קר ואדיש. ובגלל זה הרבה אנשים חושבים שאני שחצן. אז שידעו, אני לא שחצן. אלא סתם קר וסגור. אני לא מסוגל לחייך ולהיפתח בפני מי שאני לא מכיר."

בפני מי אתה כן נפתח? למי אתה מספר את סודותיך? "איזה סודות? אין לי שום סודות." ציון, 20. שחקן-כדורגל בהפועל ירושלים ואחיו של אלי. מתעב: "אלי, מי הכותל המערבי שלך? הוא שואל. אלי נבהל. למי שמצליח כל כך ומפורסם כל כך אין שום בעיות, וממילא הוא אינו זקוק לכותל מערבי."

עניו של ציון ננעצות באלי. "ציון, ציון הכותל המערבי שלי" מודה אלי. למי שיש כותל, יש, אולי, גם חלומות. אתה זוכר חלומות שלך? "לא, ואם הייתי זוכר, אז מה? מה זה שייך? איזו מין שאלה זוג?"

מה היית עושה אם לא היית כדורגלן? "לא חושב על זה. בטח הייתי עושה דברים אחרים. לא יודע מה."

מתי תפסיק לשחק? "כשהגוף שלי יפסיק לסחוב אותי."

ומה תעשה אחר-כך? "לא יודע. למה לשבור את הראש עכשיו?"

מה אתה עושה, חוץ מכדורגל? "קורא עיתונים. בעיקר ספורט ומוסיקה-עם-קום. אני אוהב לקרוא על אנשי-עסקים מצליחים ועל מפעלים מצליחים. אני גם אוהב סרטים. בעיקר ג'ימס בונד. אוהב לקנות בגדים, לשבת בבתיקפה, לבלות."

ספרים אתה אוהב לקרוא? "לא, ואולי, בעצם, אני לא מפסיד שום דבר. יכול להיות שבמילא לא כתוב בספרים משהו מעניין."

מה מעניין אותך חוץ מכדורגל? "שום דבר."

שרה ליבוביץ

הירושלמי

ואלי: "הצבעתי לליכוד אבל, בעצם, אני יותר ימינה מהליכוד."

אבל לפני שהלך לקלפי להצביע עוד למד בבית-הספר, היה חבר של כולם, ואהב ללמוד, בעיקר חשבון והיסטוריה ותנ"ך. כשהגיע לתיכון, השתלט עליו משחק הכדורגל. מגיל 13 שיחק בבית"ר, בגיל 16 החלו כולם להכיר בכשרונו, "ואז כבר לא אהבתי ללמוד. רציתי רק לשחק." בכתה "א עזב את בית-הספר האקסטרני מיכלל, בו למד במשך שנתיים, והתמכר כליכולו לכדורגל ולבית"ר."

אמא ואבא לא שמחו. רק שניים מבין תשעת ילדיהם סיימו את לימודיהם בבית-ספר תיכון, והם רצו שאלי יהיה השלישי. "עשיתי טעות שהכנסתי אותו לבית-ספר רתי", מחפשת רחל את סיבות הנטישה. "תמיד ביקשנו ממנו שירדוף

גילתה עד מהרה כי בארץ, בה הערכיות הן שתופרות שמלות ליהודיות, היא מחוסרת-עבודה. מייד מצאה לה עיסוקים אחרים. כמו נמקה ועוזרת-לבטח פה ושם. וביתניים גם ילדה, בזה אחר זה, עוד שבעה בנים ובת אחת. את אלי וזכרת אמא רחל כתינוק שמן ובכיין. כשגדל היה אלוף הגולות ואהב, כמוהו, לשחק כדורגל.

"להורים שלי לא היתה את המחשבה לשלוח אותי ללמוד פסנתר, אז מה נשאר לי לעשות? לשחק כדורגל", אומר אלי. "מאוד אהבתי לשחק. ותמיד הלמתי להיות שחקן כדורגל בבית"ר." כדורגל, כדורגל, כדורגל. "בית"ר והליכוד זה התחביב שלי", אומר מסעור. "אני אוהב את המפלגה הזו מתוך ליבי."

הסיפור של אלי אוהנה מורכב מעונג, מוות, חספ והצלחה. באמריקה, ארץ ההוליווד וההגומו, היו הפכים אותו למחזמר נוצץ או לסרט מהחיים. והרולד רובינס, מחברם של השאפתנים, ההרפתקנים וסוחרי-החלומות, היה בוודאי מודרו לשזור אותו אל רכימכר חדש: המצליחנים. הכדורגלן, או מלך-השערים. ביתניים, עד שכל זה יקרה, או עד שתגיע שעתו לפרוש. משחק אלי אוהנה כדורגל. מחזור עליידי אינספור בחורות, קורא עיתונים, קונה בגדים, אוכל במסעדות. כך בדיוק, עליפי הסדר הזה.

תחילתו של אלי, הוא אליהו, כמעברת האז בסטונים בקריטיובל כירושלים. ביו בפברואר 1964. בן שבועי להריון, מסעור ורחל אוהנה, אחריו יבואו עוד שניים.

על ילדותו, כמו על שאר המאורעות בחייו, מדבר אלי בקול רשמי. שוקל בזהירות כל מילה. תמיד יאמר רק מה שנשמע לו כראוי שייקשר עם שמו. ישתדל שלא לפגוע באחרים או בשמו הטוב.

"גדלתי במשפחה שחיה מהיד לפה. ישנו ארבעה אחים בחרר ולא כל מה שרצינו קיבלנו. אופניים אף פעם לא היו לי. בשביל לקבל נעלי התעמלות הייתי צריך לחכות הרבה זמן בתור. ובסוף קיבלתי נעליים לא כל כך טובות. אנהנו לא נולדנו לצעצועים וספרים ודברים כאלה. אבל היה לנו טוב עם זה. כי לא היינו רגילים לעושר וגם לא היה לנו כמי לקנא. מסביבנו כל החברים שלנו חיו ממש כמונו."

תפירת-שמלות

★ לערביות

באשר יוסי, 31, רס"ר בבא קבע, הבכור לבית אוהנה מתערכ ואומר: "מהאובססונים כולם יצאו עבריינים. רק במשפחה שלנו, בזכות אבא סמכותי, לאף אחד אין תיק במשטרה." כועס אלי. יוסי יכול להגיד כל דבר, אבל הוא, אלי, אינו מוכן להאשים את אהריו בעבריינות. "אני לא יודע מי עברייני וכמה. איזה מין שטויות אלה?"

אך לבסוף הוא מזכיר את המילה פשע. ולא כדי לפגוע במעריציו, חס וחלילה, אלא כדי לטבוח את הוריו. אם יצאנו ארץ שיצאנו, זה רק בגלל ההורים. הם החזיקו אותנו חזק. היינו גם פחדנים וגם מכבדים את ההורים. כך שבכלל לא העזנו לחשוב על הנושא של פשע."

מסעור אוהנה, 58, אבא של אלי, אינו מבין מה כל כך מיוחד בשיטת-החינוך שלו. "הכל פשוט מאוד. אני התחנתי טוב מההורים שלי. שמעתי אותם עד הסוף, וככה גם הילדים שלי שמעו לי. הייתי אומר להם: תברחו מדבר שאסור לכם לעשות. והם ברחו. לא, לא הרבצתי להם. כשביל מה זה יעזור? לפעמים הייתי מעניש. למשל אלי, אם לא היה רוצה לבוא אתי לבית-כנסת, הייתי אומר לו: אם אתה לא בא אתי, אני לא מרשה לך ללכת לאימון."

מסעור נולד בעיירה מארוקאית קטנה, סמוכה לקובלנקה. היו לו ארבעה אחים ואחיות, אמא ואבא שהיה סנדלר של נעלי-בד. כשהיה מסעור בן שמונה נשלח לקובלנקה לבגידורו, שם למד להיות סנדלר של נעלי-עור. עשרים שנים שהה מסעור בבית בוידמשפתו. עד שנשא לאשה את רחל.

היא נולדה באותה עיירה, ארבע שנים אחריו. אביה-שלה הוציא את לחמו ממכירת חמרי-ניקוי. כשהיתה ילדה קטנה מת האב והותיר אחריו אלמנה ושישה ילדים. רחל למדה לתפור, את חלקה בפרנסת-המשפחה תרמה בתפירת שמלות לערביות.

כשמלאו לרחל עשרים, לחשה לה אחותה שהוריו של מסעור, שהוא חסר טוב, גרים בשכונתה ואם היא רוצה, אפשר לסדר משהו. רחל רצתה והאחות סידרה ומאז מסעור ורחל נשואים.

בשנת 1955, עם יוסי, הבכור, בן החצי שנה, עלו מסעור ורחל לארץ. שש שנים גרו בחיפה. אחר-כך עברו לאובססונים בירושלים. לפני תשע שנים נסרה המעברה, מרבית המפונים, ובתורכם אוהנה, והעברו לקריית-יובל, שם הם מתגוררים עד היום.

מסעור, שהביא איתו מקובלנקה את תורת הסנדלרות, עבד במשך 25 שנים כסנדלר בבתי-חרושת קטנים בתל-אביב. שם גם נפצע. שלוש מאצבעות ידו השמאלית קטומות. הביטוח הלאומי קבע לו 100% נכות. כבר חמש שנים הוא אינו עובד. רחל, שתפרה במארוקו שמלות לערביות,